
Buď mým vesmírem
Antonie Ťkáčová

Buď mým vesmírem

Antonie Tkáčová

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 95. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © **Antonie Tkáčová**
Korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Redakce a sazba: Emilly Ross, Kateřina Chaloupková
Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-47-7 (epub)
978-80-53064-48-4 (PDF)

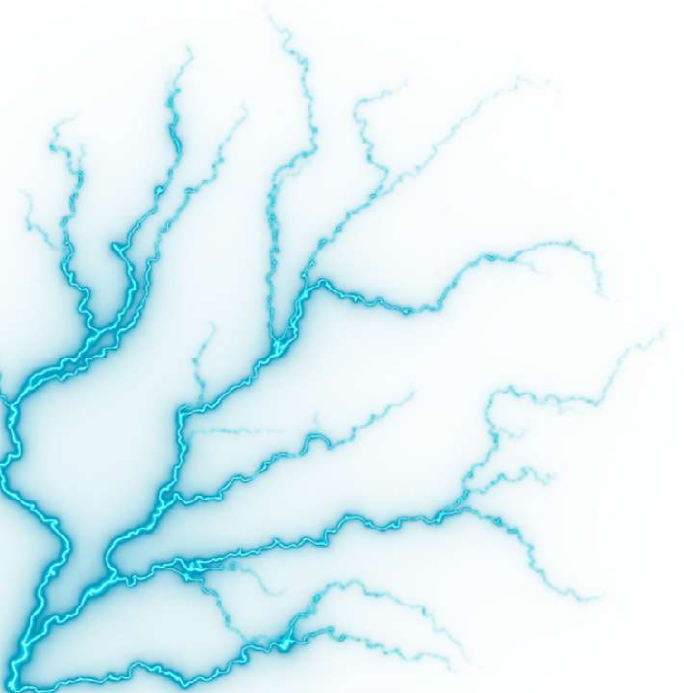
Anotace

V den jejích devatenáctých narozenin ji odvezli na místo, o kterém nikdy neslyšela. Bez vysvětlení, bez možnosti říct ne.

Ocitá se ve Škole živlů, kde každý ovládá sílu, která ho definuje – oheň, vodu, vzduch nebo zemi.

Bibi neovládá nic, a přesto je její minulost součástí něčeho, co mělo zůstat zapomenuto. Dopisy, znamení, lži a cizí vzpomínky do sebe začínají zapadat jako skládačka, ale než sama dokáže přijít na to, kým doopravdy je, zjistí to i někdo jiný.

Ocitá se Bibi v nebezpečí? Dokáže v sobě najít sílu a konečně začít ovládat živel, ke kterému byla předurčena?

Playlist

2WEI – Toxic
Hidden Citizens – Paint It Black – Epic Trailer Version
CARYS – Princesses Don´t Cry
Swedish House Mafia – Turn On The Lights Again

1. Kapitola – Bibi

Jmenuji se Bibi. Nedávno jsem oslavila své devatenácté narozeniny a od té doby je celý můj svět vzhůru nohama. Doslova. Ukázalo se totiž, že nic už nikdy nebude jako dřív.

Myslela jsem si, že tento den oslavím stejně jako každý rok. Alice, má adoptivní máma, by upekla ten skvělý meruňkový koláč, který by provoněl celý dům odshora až dolů. Jack, můj adoptivní otec, by mě učil řídit našeho starého bavoráka, abych si už konečně mohla začít dělat řidičák. A Ollie? Můj adoptivní brácha. Jejich malý šestiletý klučina, který si na mě každý den něco nachystá. S ním bych běhala po zahradě a hledala schované dárky. Tohle všechno ale bylo jen v mých představách. Tento den měl probíhat totiž úplně jinak.

„Bibi, vstávej," stáhla mi Alice peřinu z hlavy a mně do očí zasvítilo slunce, které se do pokoje dralo oknem vedle postele. „Dneska je tvůj velký den!"

„Jsem jen o rok starší, nic nového!" zabručím a deku si přetáhnu zpátky přes hlavu. Alice to vzdá a jde dolů do kuchyně. Otevřenými dveřmi se ke mně do pokoje dostane vůně borůvek. Mňam. Palačinky s borůvkovým sirupem, jako každé narozeniny ke snídani. Proč se jen nemůžu zbavit zvláštního svrbění v hrudi, když je vše tak, jak má být? V koutku duše mám ale takové zvláštní pocity, něco jako šestý smysl. Pocity, jako by se mělo něco stát. Jenže co?

„Bi, Bi, Bi, Bi!" vběhne do místnosti Ollie a skočí ke mně do postele. Jeho malé a lehké tělíčko pro mě nic není, a tak ho popadnu za

nohy a zvednu. Vyprskne smíchy a začne se zmítat sem a tam. „Bi má narozeniny!“ zatleská rukama.

I když visí hlavou dolů, usmívá se na mě a ukazuje tím své malé mléčné zoubky. Ach, je tak roztomilý!

Postavím ho na zem.

„Jen se směj, taky ti jednou bude tolik co mně, prcku,“ cvrnknu ho do nosu.

„Dárek,“ natáhne ke mně svou malou ruku.

Leží v ní kožený náramek s kovovou sponou, na které je nějaký symbol vlny.

„Co je to?“ podivím se, ale náramek už si zapínám na zápěstí. „A kdes ho vzal?“

„Našel jsem ho na půdě!“ To už běží dolů po schodech a já se nestihnu zeptat na nic dalšího.

Na půdě? Naposledy jsem tam byla před pár měsíci, když jsem hledala štětce, abych mohla natřít plot. Objevila jsem ale jen spousty zaprášených krabic, které byly po okraj přeplněné nějakými zbytečnými krámy, a obálku zašlou léty. Jak by tam ten prcek mohl najít takhle malou věc?

Veškeré myšlenky, které se mi honí hlavou a nemají tam co dělat, se rozplynou ve chvíli, kdy vejdu do kuchyně a na stole uvidím horu nadýchaných palačinek přelitých javorovým sirupem s borůvkami okolo.

--

Po narozeninové snídani obvykle nasedneme já a Jack do auta a jedeme do obchoďáku nakoupit věci na odpoledne. Dnes je ale něco jinak. Do vozu s námi totiž sedá i Alice a Ollie, a já nesedím na

místě spolujezdce, ale vzadu, což je opravdu divné. Alice vždy zůstává doma a začíná balit a schovávat dárky po celém domě i zahradě. Tuto hru máme já i Ollie moc rádi a ani teď ve svých devatenácti letech se jí nechci vzdávat.

Hledím z okýnka se zamračenou tváří. Kolem nás ubíhají louky, sluníčko prosvítá skrz mraky a ptáci zpívají.

„Kam to jedeme?“ zeptám se, ale nikdo z nich mi neodpoví. Podívám se na Ollieho, který sedí vedle mě, ale ten jen pokrčí rameny „Jacku?“ nakloním se dopředu. Dopis, který jsem našla před pár měsíci na půdě, mám schovaný v kapse od mikiny. Cítím, jak mě jeho tíha táhne dolů.

„Alice říkala, že dnes je tvůj velký den,“ usměje se na mě Jack ve zpětném zrcátku.

„Jo, protože mám narozeniny,“ pokrčím rameny a vyhlédnu z okna. „Proč tedy nejedeme do obchoďáku jako každý rok?“

„Ničeho se neboj, zlatíčko,“ natáhne se Alice dozadu a stiskne mi ruku. „Brzy se vše dozvíš. Letos jsou totiž tvoje narozeniny speciální!“ Začínám z toho všeho být nervózní a ani trochu se mi to nelíbí. Co si to na mě nachystali? Nějaké překvapení? Mám být natěšená nebo se bát? Opět se podívám na Ollieho, ten má ale v puse lízátko a už je ve svém vlastním světě. Nevšímá si mě, svých rodičů, ani toho, co se děje kolem.

Podívám se z okýnka, cesta ubíhá rychle. Jedeme zhruba dvě hodiny, míjíme pole, lesy, louky, rybníky. Nakonec vjedeme na dlouhou příjezdovou cestu lemovanou listnatými stromy, která nás dovede až k tomu největšímu sídlu, jaké jsem kdy viděla.

Zaparkujeme před palácem, doslova. Tahle budova vypadá jako středověký skotský hrad – vysoké zdi, velikánská okna od země až

po strop, sloupy, chrliče a mohutná brána. Kolem nás parkuje spousta nablýskaných aut, ze kterých vystupují mí vrstevníci se svými rodiči.

„Kde to jsme?“ zkusím to znovu, ale to už všichni vystupují a mně nezbude nic jiného než to udělat taky. Jakmile za sebou zavřu dveře, rozhlédnu se. Okolo mě chodí plno lidí v mém věku, ale i starších, na sobě mají sladěné uniformy. Vypadá to jako nějaká internátní škola, ale já už přece do jedné chodím! „Alice? Jacku?“ v mém hlase zazní nervozita. „Co je tohle za místo?“

Vtom mě vytrhne z úvah hluboko posazený hlas: „Vítejte, Airsovi!“ Blíží se k nám vysoký muž, na sobě má dlouhý kabát až ke kotníkům, který mu povlává ve větru. Oříškově hnědé oči, delší vlasy po bradu a může být zhruba o osm let starší než já, možná ani ne. Usměje se, ale jeho ostře řezané lícní kosti způsobí, že to nevypadá vůbec pěkně. Vypadá, jako by si s nikým nebral servítky. S ním bych tedy do křížku přijít nechtěla, jde z něj strach. „Jsem Benedikt, Firewood, těší mě.“ Natáhne ruku ke všem a jako poslední ke mně. Sotva ji stiskne, přeběhne mi po pažích husí kůže. Mám sto chutí si je začít třít, abych se zahřála „Ty musíš být Bibiana.“

2. Kapitola – Ben

„Bibi.“ Opětuje můj stisk, její ruka je teplá. „Co je to za místo?“ Dívá se na mě s nadějí, že jí vše vysvětlím. Chudinka, musí být z tohoto místa úplně na větvi. Vypadá to, že patří k těm málo studentům, kteří absolutně netuší, proč jsou tady.

V tu chvíli si ji k sobě otočí její adoptivní rodiče. Tuhle informaci vím, protože to stálo v její složce. O své pravé rodiče přišla už jako miminko, skoro je mi jí líto, ale i takhle to tady občas chodí. Popojdu kousek od nich, abych jim dal potřebný prostor, ale zároveň dost blízko na to, abych vše slyšel. Potřebuju každého svého studenta poznat a tohle mi dá alespoň nějakou představu.

„Zlatíčko,“ osloví ji její adoptivní matka, Alice. „Tohle je tvá nová škola.“

„Cože?“ řekne Bibiana až moc nahlas, pár lidí se po ní otočí a zrychlí. Její adoptivní táta, Jack, začne z kufru auta vytahovat zavazadla. „Jak jako nová škola?“ ztiší hlas Bibi. Očima kmitá mezi oběma svými rodiči, nechápe, co má celá tahle situace znamenat.

Jack se podívá nejdřív na Alice a pak na ni. Položí jí ruku na rameno, stiskne jej a spustí: „Bibi, vím, že svou školu máš moc ráda, blíží se maturita a přihlášky na vysokou. S tím, že nastaly tvé devatenácté narozeniny… Váže se k tomu jistá zodpovědnost a odkaz tvé rodiny.“

„Mé rodiny?“ Vytrhne mu své rameno a o kousek od něj ustoupí. Podle její složky toho moc o svých pravých rodičích neví. Řekli jí jen to, že otec zemřel při autonehodě a máma, která byla příliš mladá,

když ji porodila, nezvládla miminko vychovávat sama. Proto se jí ujali Jack a Alice. Aby měla domov a šanci na krásné a normální dětství.

Vtom se slunce schová za mraky a celá obloha se zatáhne. Rázem je venku o pár stupňů méně a studenti okolo nás přidají do kroku, aby se schovali do budovy.

„Bibi, chceme jen, abys byla šťastná," přikývne Alice a já zahlédnu, jak se jí v očích zatřpytí slzy.

Bibiana zavře oči a nadechne se: „Jak můžu být šťastná, když jste mě odvezli tak daleko od domova, aniž byste mě předem upozornili? Nebo se za celou tu dobu alespoň z části zmínili o tomhle? Proč mám přestupovat na jinou školu?" Máchne rukou k budově. Zahledím se tím směrem. Pro někoho, kdo je tu poprvé to musí být naprostá šílenost. Obrovská starodávná stavba, která vypadá jako z nějakého starého románu. Anebo z hororu, záleží na úhlu pohledu.

„My už Bi neuvidíme?" vzlykne zničehonic malý klučina, který přijel s nimi. Ollie. Doteď jsme si jej nevšímali, hned k němu ale otočíme všichni hlavu. Dívá se na Bibianu s doširoka otevřenýma očima a dolní ret se mu chvěje.

„Uvidíme se." Dřepne si k němu a chytne ho za malé ručičky. „Že jo?" zvedne pohled k Jackovi. Ten vezme Alice kolem ramen a přikývne.

„To víš, že ano."

„Musíme jít, Bibiano," ozvu se za jejich zády a netrpělivě podupávám nohou. Slavnostní zahájení výuky co nevidět začne. Přijít pozdě hned první den by pro ni nebyla dobrá vizitka a pro mě vlastně taky ne, když ji mám dnes na starost. „Rozluč se, ale rychle." Bibiana vypadá, že na malou chvíli na mou přítomnost úplně zapomněla.

„Zlato,“ obejme ji Alice a já zahlédnu slzy, které jí skanuly z očí. „Pozorně se uč všemu, co ti tahle škola nabídne. Dávej dobrý pozor a časem určitě všechno pochopíš. Mrzí mě, že jsme ti nestihli říct víc, ale Ben tě všemu naučí.“ Ollie se naplno rozbrečí a ona si jej přitáhne do obrovského objetí.

Ukáže si na zápěstí: „Podívej, budeš pořád se mnou.“ Vlny na náramku se lesknou a vtom si toho všimne Jack.

„Kdes to vzala?“ ucedí skrz zuby a lehce se zamračí.

„Dárek,“ vzlykne Ollie. „Budeš mi chybět, Bi.“ Zahlédnu Jacka, jak něco šeptá Alici a tváří se přitom nervózně.

Poté, co se krátce Bibiana se všemi obejme, ji vedu dlouhou chodbou, kterou lemují vitrážová okna. Stropy jsou ještě vyšší, než se zvenku zdá. Zdi jsou z kamene, na stěnách louče. Opravdické louče, ve kterých hoří oheň. Kolem nás projde skupinka holek, smějí se a dobře se baví. Jdu o krok před ní, nevšímám si jí.

Odkašle si, a tak s ní srovnám krok a po očku na ni mrknu. Zřejmě má velkou spoustu otázek, na ty ale teď nemáme čas.

„Nevím, co se děje,“ řekne tak potichu, že ji sotva slyším. V rukou žmoulá obálku zašlou věkem.

„Já nejsem tvůj rodič, abych ti něco vysvětloval. Brzy se ale vše dozvíš,“ odseknu ostře a zase zrychlím. Zastavíme se před dřevěnými dveřmi v prvním poschodí. „Tohle je tvůj pokoj.“

3. Kapitola – Bibi

Otevřu opatrně dveře. Jsou tady tři postele, ale pouze dvě z nich jsou zabrané, hádám, že ta třetí je moje. Otočím se k Benovi, abych se mu mohla podívat do očí, musím lehce zaklonit hlavu, je opravdu vysoký.

„Ještě něco?“ zkříží si ruce na hrudi a pohlédne za sebe na chodbu.

„Proč jsem tady?“ zeptám se potichu, ale dívky za mými zády to slyšely a začaly se smát. Otočím se na ně a když se chci Bena ještě na něco zeptat, je pryč. Povzdechnu si a zavřu za sebou dveře.

„Jsem Quinn,“ přiskočí ke mně drobná dívka, s blonďatým mikádem, širokým úsměvem a obrovskými brýlemi. Potřesu si s ní rukou.

„Rebecca,“ mávne na mě rukou druhá dívka. Sedí na posteli, natahuje si punčochy a dlouhé černé vlasy jí spadají do obličeje. Zřejmě jí nestojím ani za to, aby vstala z postele a přišla mě přivítat.

„Já jsem Bibi,“ usměju se plaše. „Řeknete mi, prosím, co se tady děje?“

„Obleč si uniformu, za deset minut je uvítací schůze v hlavním křídle, tam se vše dozvíš!“ vede mě Quinn k posteli. Uniforma se skládá z punčoch, krátké sukně, košile, kravaty a saka. „Nemáme tolik času.“ Netrpělivě přechází po pokoji a něco hledá.

„Jak to, že tohle všechno víš a já ne?“ Začnu si na nohy natahovat punčochy.

„Tahle škola je mojí budoucností, že sem budu chodit, bylo jasné

už od školky," usměje se a zapíná si knoflíčky od saka. „Táta mě na to připravoval. Odpočítávala jsem dny a nemohla se dočkat, až budu konečně tady."

„Ale co je tohle za školu? Proč nemůžu chodit do své staré školy?" Čekám na odpověď, ale vtom se odněkud ozve hlasitý zvuk, který připomíná bubny. A hlavně proč mi nikdo nic neřekl? „Čeká mě maturita!"

Podívám se na Quinn, ta mě popadne za ruku a táhne mě pryč z pokoje. Po chodbě běží spousta lidí, všichni jedním směrem. Chvějícíma se rukama si zapínám knoflíky od saka. Proběhneme dlouhou chodbou, mineme halu s velkým schodištěm a vpadneme do obrovské místnosti. Uhladím si sukni a rozhlédnu se kolem sebe. Před námi stojí asi deset lidí oblečených do nějakých černých kombinéz, na prsou mají všichni nějaký odznak s písmeny ŠŽ. Okolo mě je zhruba třicet lidí v mém věku, ale i starších.

„Co je to ŠŽ?" nakloním se ke Quinn, ale než stihne odpovědět, předstoupí před nás žena v nejlepších letech, má hnědé vlasy svázané do drdolu, tváří se přísně. Po jejím boku stojí skupinka lidí včetně Bena.

„Studenti, vítejte na Škole živlů!" Rozpřáhne ruce a všichni okolo mě začnou tleskat. Ben stojí po její pravici, na malou sekundu spočine pohledem na mně a kývne. Quinn mě chytne za ruku a povzbudivě se na mě usměje. „Spousta z vás byla k tomuto okamžiku směřována odmalička, byli jste k tomu vychováváni a připravováni, ale najde se zde i pár jedinců, kteří se už se svými schopnostmi setkali a byli zaskočeni, překvapeni. My jsme tady od toho, abychom vám pomohli." A znovu se můj pohled střetne s Benem. „Tato škola je lidem bez schopností tajemstvím, tak pevně věřím, že odkaz naší

historie budete chránit, jak nejlépe dovedete.“

Zamračím se, protože jsem zde zřejmě jediný člověk, který nezapadá ani do jedné z těchto skupinek. Začnu se zmateně dívat po ostatních nových spolužácích. „Každopádně věřím, že ať patříte do té nebo oné skupinky, na naší škole se vám bude líbit! Naši asistenti si vás rozdělí do živlů a trénink může začít! Nemáme času nazbyt! Školní rok je tak krátký!“ zasměje se vlastnímu vtipu a pár lidí se k ní přidá.

Z malého pódia seskočí Ben, nějaký muž a dvě ženy. Postaví se vedle sebe v dostatečných rozestupech a začnou vyvolávat jména lidí okolo mě.

„Bibiana Airsová,“ vyvolá mě žena, které může být okolo pětatřiceti let, dlouhé zrzavé vlasy jí v kudrnách spadají na záda a mile se na mě usmívá.

„Bibi,“ potřesu si s ní rukou a ta mě ihned zasvrbí. Quinn byla přidělena k Benovi, ještě že já ne, nemám z něj dobrý pocit.

„Kane,“ ozve se za mnou a já se otočím. Natahuje ke mně ruku kluk, který má černé rozcuchané vlasy a jasně modré oči. „Jsem tu nový.“

„Já taky,“ opětuji mu úsměv. „Přijde mi, že jsem tady omylem,“ nakloním se k němu a on se zasměje.

„Tak jo, já jsem Lorrelaine, těší mě,“ pronese k nám žena. Kromě mě a Kana je tu dalších šest lidí. Není nás moc. „Teď, prosím, zvedněte ruku vy, kteří jste zde letos poprvé.“ Podívá se z jednoho na druhého. Ruku zvedneme pouze já a Kane. „Vidím, že máme převahu zkušených žáků. Proto budu muset vás dva požádat, abyste se šli nahlásit k Benovi. On už bude vědět co s vámi.“ Její pohled spočine na tom mém o něco déle.

Povzdechnu si, tohle se mi vůbec nelíbí. Alespoň že tam bude Quinn, i když něco mi říká, že ve stejné skupině nebudeme.

„Čau, Bene," prohodím, když se došouráme k nim. Jsou tady pouze čtyři studenti. „Lorrelaine říkala, že máme přijít za tebou, tak mě tady zase máš." Rozpřáhnu ruce.

Ben se na mě zamračí a já za jeho zády zahlídnu, jak si Quinn v hrůze zakrývá pusu rukou. Řekla jsem něco špatně? Trocha humoru pro odlehčení situace přece ještě nikomu neublížila.

„Fajn, Bibiano, otestujeme si tě." Zkříží si ruce na hrudi a shlíží na mě z výšky. „Postav se doprostřed." Za mnou je obrovská žíněnka, to budeme cvičit? O co tady jde? Podívám se na ostatní, všichni se soustředěně dívají na Bena, Quinn má pořád zakrytou pusu a lehce vrtí hlavou a Kane se samolibě směje. „Teď ukaž, co umíš," pronese chladně, když stojím na místě, kam mě poslal.

Nerozumím mu. „To mám zatančit? Nebo zazpívat?" Kane se uchechtne.

„Přijde ti to vtipné, ano?" Chodí u paty žíněnky tam a zpátky, lehce mě to znervózňuje. „Uvidíme, jak dlouho se budeš smát." Zastaví se, zvedne ke mně oči a v tu chvíli se kolem mě sevře kruh tvořený plameny.

Vyjeknu. Okolo mě hoří! Rudé plameny šlehají do výšky, začíná mi být horko. Otáčím se do všech stran, ale cestu ven nevidím. Co se stalo? Kde se tady ten oheň vzal? Vždyť tady ještě před pár sekundami nebyl!

„Hoří!" vykřiknu a snažím se na ně podívat skrz oheň, ale nikoho z nich nevidím. „Kane? Quinn?" volám jejich jména, ale nic. „Bene?"

„Bojuj, Bibiano!" uslyším jeho hlas odkudsi z dálky.

„Já nevím, co mám dělat!“ odpovím. Bojovat? Jak? Je to skutečný oheň? Jeho horkost a teplo mi zalézají pod uniformu, ale je to skutečné? Kruh se stáhne a oheň se posune blíže ke mně, málem mě popálí. Vyjeknu. Sotva se zvládnu otočit. „Dej to pryč!“ zakřičím. Do očí se mi nahrnou slzy.

„Bojuj! Znič ten oheň!“ Zase ten jeho hlas, ale tentokrát o něco blíž. Kdyby mi alespoň poradil něco konkrétního. Zkusím rukou trochu zamávat u plamenů, ale nic. Uchechtnu se. Samozřejmě, že se nic nestalo. Zkusím fouknout, ale plamen vyšlehne o kus výš. Skvělá práce. „Tak už dělej, nemám na to celou věčnost,“ provokuje mě. Co tím sleduje? Co po mně chce?

„Bibi, pospěš si,“ ozve se hlas od Quinn a vtom uslyším, jak ji Ben okřikne, ať na mě vůbec nemluví. „Ale ona neví, co má dělat,“ slyším ji šeptat.

Rozhodnu se to risknout, protože mi nic jiného nezbývá. Zkusím ty plameny prostě rozehnat. Připravím si dlaň a ruku strčím přímo do ohně. A pak se stane vše tak hrozně rychle. Bolestí zakřičím přes celou místnost a zatmí se mi před očima. Plameny zmizí a já se sesunu na zem, ale stihnou mě zachytit silné paže.

Ben.

4. Kapitola – Ben

„Vstávej," propleskne její tváře a ona zamrká. Ještě pořád ji držím v náruči, aniž bych dokázal pořádně říct proč. Vyškrábe se na nohy, ale bolest ruky ji opět vrátí na kolena. „Zbláznila ses?" vyjedu na ni rozčíleně. Co si, sakra, myslela, že se stane? Dělá si ze mě snad srandu? Měla přece použít svůj živel. A pokud s ním doteď neměla žádné zkušenosti, nyní se měl probudit a ona okamžitě měla vědět, co má dělat.

Zvednu pohled a kolem nás je kroužek studentů.

„Ukaž, Bibi," chytne ji za tu ruku Kane. Na dlani má velké červené puchýře, musím odvrátit pohled. Přikryje její dlaň svou a přivře oči. Rozhlédnu se, všichni se tváří tak vážně, já se ale mračím. Když Kane dlaň odtáhne, nic. Je čistá, zdravá a jako nová. Bibi nevěří svým očím. Zamrká, ale zdravá dlaň je stále tam. Pohlédne na něj a on se na ni mile usmívá.

„Co to?" zakoktá se, ale vtom ji vytáhnu na nohy. Přísně se na ni podívám a ostatní o dva kroky ucouvnou. Ti, kteří mě znají, ví, že se mnou není dobré si zahrávat.

„Co to mělo znamenat? Můžeš mi to nějak vysvětlit?" Hledím jí přímo do očí.

„Oheň… A moje ruka… Je to pryč." Obrací svou dlaň vzhůru nohama, ale stále je čistá a zdravá.

„Proč jsi tu ruku strkala přímo do plamenů?" Podupávám netrpělivě nohou a ona na mě jen zmateně kouká.

„Já myslela, že je to nějaká hra a… Taky, kde by se tady vzal oheň, že jo?“ zasměje se, ale zní to příliš přiškrceně.

Zvednu svou ruku dlaní vzhůru a vtom mi z ní vyšlehne malý plamínek. Třepotá se a hraje všemi barvami. Fascinovaně na tu podívanou zírá. Zvedne hlavu a podívá se mi přímo do očí. Je tak blízko u mě, že vidím, jak se jí plamínky odrážejí v zornici. Usměju se na ni. Vzápětí si to ale uvědomím, dlaň sevřu v pěst a ohýnek zmizí.

„Takže hra?“ povytáhnu obočí.

Polkne. „Nemám ponětí, co je tohle za místo. Nikdo mi to neřekl. A mám pocit, že sem nepatřím.“

„A já si myslel, že si ze mě utahuješ.“ Zvědavě si ji prohlížím, protože tohle je oříšek i pro mě.

--

Sedíme na dřevěných schodech v hale, kterou jsme procházeli. Bibiana zírá na svoje nohy a snaží se to vše pochopit. Skoro slyším, jak jí myšlenky zběsile víří hlavou. Sedím vedle ní a prudce se nadechnu. Všechny ostatní jsme nechali v tělocvičně a šli sem.

„Takže to, co říkáš, je pravda?“ zeptám se jí.

„Jo. Ráno jsem se probudila, oslavila své narozeniny a pak mě odvezli sem. Vůbec nevím, kde to jsem a co tady dělám.“ Postaví se a chvíli chodí na místě.

„A tví rodiče ti nic neřekli? Ani dneska?“ Taky se postavím a začnu rázně chodit vedle ní. Je vidět, že ji to znervózňuje, zastavím se a ona se zastaví se mnou.

„Nikdo mi nic neřekl. Nikdo,“ vrtí hlavou.

„Tomu nerozumím.“ Zamyšleně se podívám na své nohy a pak zvednu svůj pohled k ní.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Buď mým vesmírem**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.